

ŠTEV. 10

1936/37

LETNIK 67

Emanuel Kolman :

Noč nad poljem.

Noč
nad poljem tiho plaka:
kje ste zvezde, zvezde drobne,
da zasvetite iz mraka ...?

Svetla zvezda se utrne
in nad poljem v mraku zgine.
Tiho plaka noč v višine:
kje ste zvezdice srebrne?

Zvezde snivajo skrivaje
in noč toži vse do zore:
takrat sonce izza gore
v dalj pozdravi jo smehljaje.

Fr. Kunstelj :

Navsezgodaj.

»Vstani, vstani, čas je že,
sladka kava čaka te!«

»Mama, ah, kar pusti me,
čas je še. Bom že, bom že.«

»Vstani, vstani, čas je že,
sonček že visoko gre.«

»Mama, ah, le pusti me,
v postelji tak toplo je!«

Mama v tretjič kliče že:
»Vstani, ptička vabi te!«

»Mama, ah, tak pusti me,
kava, sonček, drobna ptička,
vse, prav vse počaka me.«

Sladka kava je splahnela,
drobna ptička odletela ...

Sonce svetlo se je skrilo,
na zaspančka — dež rosilo ...